

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 595/2016-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou PRK Partners s. r. o., Hurbanovo námestie 3, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Peter Oravec, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojitosti so základným právom na ochranu súkromia podľa čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na ochranu obydlia podľa čl. 21 Ústavy Slovenskej republiky a práva na rešpektovanie súkromia podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojitosti so základným právom na rešpektovanie obydlia podľa čl. 7 Charty základných práv Európskej únie rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžnz 5/2015 z 2. februára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. apríla 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojitosti so základným právom na ochranu súkromia podľa čl. 16 ods. 1 ústavy, na ochranu obydlia podľa čl. 21 ústavy a práva na rešpektovanie súkromia podľa čl. 8 dohovoru v spojitosti so základným právom na rešpektovanie obydlia podľa čl. 7 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Sžnz 5/2015 z 2. februára 2016 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka sa návrhom proti nezákonnému zásahu v konaní vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 4 Sžnz/5/2015 domáhala, aby najvyšší súd zakázal Štátnej veterinárnej a potravinovej správe Slovenskej republiky (ďalej len „štátna veterinárna a potravinová správa“, alebo v citovanom texte „odporkyňa“) pokračovať v porušovaní práv sťažovateľky na ochranu súkromia, ktorej sa štátna veterinárna a potravinová správa mala dopúšťať počas kontroly vykonávanej v priestoroch prevádzky sťažovateľky v Bardejove 19. júna 2015; súčasne žiadala zákaz pre štátnu veterinárnu a potravinovú správu použiť podklady a dôkazy počas kontroly získané a informácie z nich vyplývajúce, ako aj uloženie jej povinnosti obnoviť stav pred nezákonným zásahom, t. j. zničenie všetkých podkladov a dôkazov získaných počas kontroly.

3. Najvyšší súd nezistiac „v postupe a konaní odporkyne porušenie zákona či Dohovoru tak, ako to namieta navrhovateľ v návrhu. Zákon o potravinách celkom

jednoznačne a explicitne ukladá príslušným orgánom kontroly, ktorými sú aj regionálne veterinárne a potravinové správy, či štátna veterinárna a potravinová správa, vykonávať kontrolu dodržiavania príslušných ustanovení zákona o potravinách, konkrétne dodržiavania požiadaviek stanovených zákonom o potravinách a Nariadením,“ rozsudkom sp. zn. 4 Sžnz 5/2015 z 2. februára 2016 návrh sťažovateľky zamietol. Skonštatoval, že „odporkyňa pri výkone kontroly postupovala v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o potravinách i Nariadenia. Kontrola bola vykonaná v súlade s právom, sledovala legitímny cieľ a taktiež jej vykonanie bolo nevyhnutné, vzhľadom na zabezpečenie dôslednej ochrany života a zdravia ľudí, preto nemožno hovoriť o tom, že by zo strany odporkyne došlo k porušeniu článku 6 a článku 8 Dohovoru. Najvyšší súd nemôže uložiť odporkyni zákazy a opatrenia tak, ako to žiada v petite návrhu navrhovateľ, nakoľko v prípade zistených nedostatkov je povinnosťou kontrolného orgánu pokračovať v konaní a vyvodit' dôsledky zo zistených porušení zákona, samozrejme za predpokladu naplnenia zákona o potravinách a Nariadenia.

Je viac ako zrejmé, že samotné začatie i priebeh vykonania kontroly nemôže byť nezákonným zásahom, keďže oprávnenia v súvislosti s vykonaním kontroly vyplývajú odporkyni priamo zo zákona o potravinách. Rovnako i rozsah a spôsob realizácie kontroly.“.

4. Sťažovateľka je toho názoru, že týmto rozsudkom najvyšší súd porušil jej základné práva podľa čl. 16, čl. 21, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru tým, že sa ústavne konformným spôsobom nevysporiadal s jej argumentáciou a dospel k právnym záverom popierajúcim účel a zmysel základného práva na ochranu obydlia a súkromia.

5. Sťažovateľka v sťažnosti vzniesla námietky obdobné tým, ktoré vo svojom návrhu podľa § 250v Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 (ďalej len „OSP“) nasmerovala voči kontrole samej. Za podstatu jej sťažnosti označila „*nesúhlas Sťažovateľky s tým, že Najvyšší súd v Napadnutom rozsudku neaplikoval závery vyplývajúce z rozhodovacej činnosti ESLP na Kontrolu, ktorej zákonnosť Sťažovateľka spochybňovala v rámci konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy podľa § 250v*

OSP“. Podľa názoru sťažovateľky «z judikatúry ESĽP vyplývajú požiadavky na výkon úradných kontrol, ktoré musia byť splnené, ak má byť ich výkon v súlade s čl. 8 Dohovoru (a teda aj s čl. 16 a 21 Ústavy), a tieto požiadavky neboli v tomto prípade splnené. V záujme toho, aby neboli subjekty vystavené výpravám kontrolných orgánov za lovením akýchkoľvek dôkazov (tzv. „fishing expeditions“), smie kontrolný orgán zasiahnuť do ochrany obydlia právnickej osoby iba vtedy, ak takýto zásah je (i) v súlade s právom; (ii) sleduje legitímny cieľ; a (iii) je nevyhnutný v demokratickej spoločnosti. Sťažovateľka tvrdí, že Najvyšší súd nezohľadnil, že Kontrola nenaplnila podmienku nevyhnutnosti zásahu v demokratickej spoločnosti». Následne namietla najvyšším súdom odmietnutú námietku nedostatku predchádzajúceho súhlasu súdu s výkonom kontroly, ako aj absencie možnosti kontrolovať zákonný rámec a primeranosť kontroly, k čomu argumentovala poukazom na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESĽP“) vo veci DELTA PEKÁRNY a. s. proti Českej republike, poukazujúc v ňom najmä na to, že „tam kde vnútroštátne právo oprávňuje správne orgány k vykonaniu prehliadky bez súdneho príkazu, je nevyhnutné vždy venovať mimoriadnu pozornosť tomu, či boli poskytnuté primerané a dostatočné záruky proti zneužitiu tohto oprávnenia. Najmä musí byť kontrolovanému subjektu umožnené overiť si predmet kontroly, či už pri jej zahájení alebo aspoň počas jej priebehu.“.

6. Ďalej namietala, že najvyšší súd odmietol aplikáciu záverov vyplývajúcich z rozhodovacej činnosti ESĽP aplikovateľných na veci úradnej kontroly potravín uvedením, že podľa jeho názoru „Navrhovateľ síce argumentuje a odkazuje na aktuálnu judikatúru SD EÚ ako aj ESĽP, avšak ide o prípady založené na inom druhu hmotného aj procesného práva, týkajúce sa najmä porušenia práva hospodárskej súťaže“. Tento záver najvyššieho súdu je podľa sťažovateľky „nesprávny a odporujúci účelu a zmyslu dotknutých základných práv na rešpektovanie súkromia a obydlia, čím došlo nie len k ich porušeniu, ale aj k porušeniu čl. 46 ods. 1 Ústavy“. Argumentácia najvyššieho súdu, že na jej vec nemožno aplikovať právne závery vzťahujúce sa na kontroly v oblasti hospodárskej súťaže z dôvodu rozdielnosti hmotnoprávnej a procesnoprávnej úpravy, podľa sťažovateľky neobstojí. Tým, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku nepripustil aplikáciu záverov ESĽP vo vzťahu k čl. 8 dohovoru, porušil podľa sťažovateľky nielen jej právo podľa čl. 8 dohovoru, ale aj tomu zodpovedajúce základné práva podľa čl. 16 a čl. 21 ústavy v spojení so základným

právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Súčasne namietla, že nezohľadnením ústavnej požiadavky kladenej na výkon kontroly v priestoroch podnikateľa najvyšší súd porušil jej základné práva na rešpektovanie súkromia a obydlia, ako aj práva na súdnu ochranu. Dodala, že naďalej trvá na svojej „argumentácii obsiahnutej v Žalobe, že na výkon úradnej kontroly potravín podľa Zákona je potrebné splnenie nižšie uvedených predpokladov. V opačnom prípade by šlo o opatrenie, ktoré nie je nevyhnutným a primeraným opatrením na dosiahnutie legitímneho cieľa v demokratickej spoločnosti.“

7. Sťažovateľka ďalej vyslovila obavu, že je obeťou „výprav za lovením dôkazov, ktoré sú v rozpore s čl. 8 Dohovoru“, a to vzhľadom na neprimerane vysokú frekvenciu úradných kontrol potravín.

8. V závere sťažovateľka tvrdila porušenie svojho základného práva na zákonného sudcu v zmysle čl. 48 ods. 1 ústavy vysloviac názor, že s ohľadom na aplikáciu Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 882/2004 z 29. apríla 2004 o úradných kontrolách uskutočňovaných s cieľom zabezpečiť overenie dodržiavania potravinového a krmivového práva a predpisov o zdraví zvierat a o starostlivosti o zvieratá (ďalej len „nariadenie“) členské štáty zabezpečia, aby sa pravidelne vykonávali úradné kontroly na základe rizika a s vhodnou frekvenciou, aby sa tak dosiahli ciele tohto nariadenia.

Podľa názoru sťažovateľky boli splnené predpoklady čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len „zmluva“) pre obligatórne predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru o výklade relevantných ustanovení nariadenia vo vzťahu k čl. 7 charty. Dospela k záveru, že keďže najvyšší súd tak nepostupoval a len poukázal na to, že ide o výkon kontroly podľa nariadenia, porušil jej základné právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 46 ods. 1 ústavy a v konečnom dôsledku aj jej právo podľa čl. 7 charty.

9. Na základe uvedeného sťažovateľka v petite žiada, aby ústavný súd jej sťažnosť prijal na ďalšie konanie a nálezom vyslovil:

„I. Základné právo spoločnosti [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojitosti so základným právom na ochranu súkromia podľa čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na ochranu obydlia podľa čl. 21 Ústavy Slovenskej republiky a právo na rešpektovanie súkromia podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojitosti so základným právom na rešpektovanie obydlia podľa čl. 7 Charty základných práv Európskej únie, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spisová značka 4Sžn2/5/2015 zo dňa 2. februára 2016 porušené boli.

II. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spisová značka 4Sžnz/5/2015 zo dňa 2. februára 2016 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

III. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] trovy konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky do 10 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Súčasne požiadala o anonymizáciu jej údajov pre účely verejného sprístupňovania rozhodnutí.

II.

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

13. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

14. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

15. Predmetom predloženej sťažnosti je námietka porušenia označených základných práv sťažovateľky rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžnz 5/2015 z 2. februára 2016. Najvyšší súd týmto rozsudkom zamietol návrh sťažovateľky na ochranu pred nezákonným zásahom podľa § 250v OSP ako nedôvodný s prihliadnutím na to, že sťažovateľka neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala nezákonnosť kontroly u nej vykonávanej štátnou veterinárnou a potravinovou správou.

16. Najvyšší súd dospel k záveru, že *„v tomto prípade nešlo o svojvoľný zásah verejnej moci do práv zaručených článkom 8 Dohovoru. Zákon o potravinách umožňuje, aby sa dotknutý subjekt mohol v prípade, ak je názoru, že prišlo k porušeniu zákona pri úradnej kontrole potravín v prevádzke – predajni navrhovateľa hneď, najneskôr do piatich dní od realizácie kontroly, brániť podaním námietok (§ 20 ods. 11 zákona o potravinách). A v konaní o námietke je možné preskúmať i všetky výhrady, ktoré súvisia s postupom*

odporkyne pri kontrole potravín.“ Poukázal na to, že sťažovateľka nepodala proti vykonávanej kontrole a jej záverom námietky podľa § 20 ods. 11 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 152/1995 Z. z. o potravinách v znení neskorších predpisov, čím nevyužila zákonné inštitúty dané jej k dispozícii ako účinné prostriedky ochrany.

17. Najvyšší súd precízne reagoval na námietky sťažovateľky, že vykonávaná kontrola nebola nevyhnutná, a teda ani prípustná, bola vykonaná bez predchádzajúceho súhlasu súdu s plánovanou kontrolou, jej argumentáciu poukazmi na judikatúru EŠLP a Súdneho dvora, ktorú vyhodnotil ako nevzťahujúcu sa na vec sťažovateľky s ohľadom na odlišný skutkový a právny základ citovaných ňou konaní. Vysporiadal sa aj s námietkou sťažovateľky, že vykonaním kontroly bolo porušené jej právo na ochranu súkromia, ktorú najvyšší súd vyhodnotil ako nedôvodnú, pretože nezistil, že by sa týkala dokumentov súkromnoprávneho charakteru, počítačov alebo súkromnej pošty.

18. Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru zároveň považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (*mutatis mutandis* I. ÚS 13/00).

19. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného

práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 453/2011). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

II. 1 K dôvodom odmietnutia sťažnosti v časti namietaného porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

20. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmajajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05). Z toho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

21. Obsahom citovaného práva teda nie je právo sťažovateľa na to, aby všeobecný súd prevzal jeho tvrdenia a názory a vec vždy rozhodol v zmysle jeho návrhu. Takýto postup by bol v rozpore s požiadavkami kladenými na nezávislosť a nestrannosť všeobecných súdov ako primárnych garantov a ochrancov ústavných práv.

22. Ústavný súd z napadnutého rozsudku nezistil nič, čo by potvrdzovalo alebo aspoň nasvedčovalo pravdivosti námietok sťažovateľky. Najvyšší súd sa s námietkami sťažovateľky vznesenými v jej návrhu riadne vysporiadal, pričom svoje právne závery riadne a logicky odôvodnil. Nad rámec ústavný súd poznamenáva, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je fakticky nad potrebnú mieru, keďže už samo zistenie, že sťažovateľka nevyčerpala prostriedky ochrany dané jej k dispozícii zákonom, by postačovalo na zamietnutie návrhu ako neprípustného (§ 250v ods. 3 OSP).

23. S ohľadom na uvedené ústavný súd konštatuje že nezistil možnú spojitosť medzi napadnutým rozhodnutím a tvrdeným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 dohovoru. V tejto časti ju preto ako zjavne neopodstatnenú odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavom súde).

II. 2 K dôvodom odmietnutia sťažnosti v časti namietaného porušenia základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy

24. Porušenie svojho základného práva na zákonného sudcu videla sťažovateľka v tom, že najvyšší súd si sám urobil záver o súlade postupu štátnej veterinárnej a potravinovej správy s nariadením. Podľa jej názoru boli naplnené všetky predpoklady na to, aby najvyšší súd vec predložil Súdnemu dvoru na konanie o predbežnej otázke týkajúcej sa aplikácie citovaného nariadenia na jej vec.

25. V rámci spolupráce medzi Súdnym dvorom a vnútroštátnymi súdmi prináleží iba vnútroštátnemu sudcovi, ktorý prejednáva spor a ktorý nesie zodpovednosť za súdne rozhodnutie so zreteľom na osobitosti prípadu posúdiť nevyhnutnosť podania návrhu na začatie prejudiciálneho konania, aby mohol vyniesť rozhodnutie, ako aj dôležitosť otázok,

ktoré kladie Súdnemu dvoru (pozri k tomu napr. Procházka, R. – Čorba, J. Právo Európskej únie Žilina. 2007, s. 131 a uznesenie III. ÚS 86/2012).

26. Z uvedeného vyplýva, že prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP závisí od úvahy všeobecného súdu a je upravené len ako procesná možnosť, nie však jeho povinnosť. Inými slovami, rozhodnutie o predložení prejudiciálnej otázky je vecou výlučnej kompetencie všeobecného súdu, do ktorej ani ústavný súd nie je oprávnený zasahovať.

27. Z napadnutého rozsudku je ústavnému súdu zrejmé, že najvyšší súd bol zjavne spôsobilý nariadenie na vec aplikovať bez ingerencie Súdneho dvora. Ústavný súd dodáva, že vnútroštátny súd nie je povinný predložiť Súdnemu dvoru návrh na vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke, a to ani vtedy, keď prípadne v určitej veci aplikuje ustanovenie zákona platného v Slovenskej republike, do ktorého bol prenesený obsah právnych noriem Európskej únie alebo tieto na vec aplikuje priamo. Zmyslom riešenia predbežnej otázky je zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva, nie rozhodnúť spor, ktorý nemá žiadnu komunitárnu relevanciu a je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny.

28. Ústavný súd poukazuje na svoje rozhodnutie vo veci sp. zn. III. ÚS 388/2010, v zmysle ktorého ak sa v konaní pred všeobecným súdom nepreukázala potreba výkladu komunitárneho práva Súdny dvorom, pretože otázka komunitárneho práva nie je pre riešenie daného prípadu relevantná v konaní o prejudiciálnej otázke, nemožno dospieť k záveru, že došlo k porušeniu základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

29. Ústavný súd ani vo vzťahu k námietke porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nevidel relevanciu s napadnutým rozsudkom, resp. konaním predchádzajúcim jeho vydaniu. Preto aj v tejto časti sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

II. 3 K dôvodom odmietnutia sťažnosti v časti namietaného porušenia základného práva na ochranu súkromia podľa čl. 16 ods. 1 ústavy, na ochranu obydlia

podľa čl. 21 ústavy a práva na rešpektovanie súkromia podľa čl. 8 dohovoru v spojitosti so základným právom na rešpektovanie obydlia podľa čl. 7 charty

30. V súvislosti s namietaným porušením označených práv ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a slobôd hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocenčné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení týchto práv by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocenčných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (IV. ÚS 326/07).

31. Ústavný súd zároveň dodáva, že v zásade totožné námietky boli obsahom návrhu podľa § 250v OSP, ktorým sa sťažovateľka domáhala ochrany pred tvrdeným nezákonným zásahom zo strany štátnej veterinárnej a potravinovej správy. Podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd s nimi vysporiadal precízne, logicky koherentne odôvodnil svoje závery o neexistencii tvrdeného rozporu v postupe štátnej veterinárnej a potravinovej správy pri kontrole u sťažovateľky a relevantnou právnou úpravou aj vo vzťahu k ochrane označených základných práv a ľudských slobôd sťažovateľky.

32. Preskúmaním napadnutého rozsudku ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, príslušné zákonné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci sťažovateľa interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto legitímne a právne akceptovateľné. Ústavný súd teda nemá dôvod, no ani právomoc zasahovať do rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu.

33. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o nesúlade napadnutého rozhodnutia s požiadavkami ochrany jej základných práv a ľudských slobôd.

34. Keďže niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv sťažovateľky, ústavný súd predloženú sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

35. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bezpredmetné rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky v nej uplatnených.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2016